

Lăzărescu, a ales calea cea mai nepotrivită, adică minciuna. Dacă în primii ani a stat liniștit, văzându-și de treburile lui, în momentul când a văzut că protectorul său a început să fie înțrebat de abuzurile pe care le făcea, i-a sărit imediat în ajutor, solidarizându-se cu acesta și condamnând dur pe ceilalți, amenințându-i că din acel moment va face el ordine în Asociație. Dar timpul va dovedi că Mihai Bontea nu are nimic comun cu foștii deținuți politici, demonstrând în schimb prin fapte și comportament că locul său este alături de infractorii de drept comun. Încercând să-și mai refacă din personalitatea destul de șifonată, publică în ziarul „Ceahlăul” următorul articol, în care face caz de sentința nr. 666/1959 a Tribunalului Militar Iași, sentință ce a fost casată.

Domnule Redactor șef,

Ziarul CEAHLĂUL nr. 2183/11.02.98 îmi terfelește personalitatea dând curs publicării mărturiilor unor oameni de rea credință care îmi contestă calitatea de deținut politic. În apărarea mea apelez la citate dintr-un act oficial depus în copie la redacție;

— Sentința penală nr. 666/1959 a Tribunalului Militar Iași — „a reținut în sarcina primilor 5 inculpați infracțiunea de uneltire contra ordinii sociale, prevăzute de art. 209 pct. 1 cod penal combinat cu art. 157 cod penal și a condamnat ... pe inculpatul Bontea Mihai la 8 ani temniță grea și 6 luni degradare civică”;

— Decizia penală nr. 4161/1960 a Tribunalului Regional Bacău — „Delictul de asociere contra liniștei publice prevăzut de art. 315 al. 1, cod penal, reținut în sarcina inculpaților, este o infracțiune ce interesează ordinea publică ... Modifică pedepsele inculpaților ... și la 2 ani închisoare corecțională inculpatului Bontea Mihai pentru infracțiunea prevăzută de art. 315 al. 1 cod penal.

Declarațiile publicate reprezintă un gest disperat al unui grup dizident din cadrul AFDP Neamț care contestă Statutul,

Congresele și pe președintele ales al AFDPR, dl. Senator Constantin Ticu Dumitrescu. Grupul dizident în marea lui majoritate de factură extremistă, similar ca structură și acțiune cu alte 7 formațiuni din țară, dirijate, toate, de la București, a speculat prevederile art. 8 lit. g din Statut și a determinat o participare redusă la Adunarea Generală din 7 iulie 1997 (36 participanți votanți din cca. 340 membri) în scopul acapărării conducerii și sediului AFDPR Neamț,

Țin să precizez că am devenit activ în AFDPR Neamț după alegerile din 1997 și m-am implicat în organizarea de noi alegeri nu pentru a-i apăra funcția de președinte a d-lui Alexandru Lăzărescu, ci pentru a întrona din nou legalitatea și caracterul nonpartidic în filiala AFDPR Neamț.

Metodele josnice folosite de trei dintre membrii grupului dizident, d-nii Iacob Pintilie, Popa Nicolae și Curpănaru Gheorghe, concretizate prin intimidări, amenințări și propuneri de compromisuri, au culminat, cum am arătat, cu defăimarea mea în presă, acuzându-mă că am obținut drepturi nemeritate, în baza unor declarații mincinoase. E regretabil că după 2 ani de închisoare și 30 ani de privațiuni politice, sunt acuzat de oameni care au suferit mai mult decât mine și care, pentru o funcție efemeră, se folosesc de libertatea presei pentru a împrăști venin pe cei care nu le sunt pe plac.

Ing. *Mihai BONTEA*

Membru AFDPR Neamț

Pentru a vedea cine vroia să întroneze din nou legalitatea în AFDPR Neamț, prezint doar două articole din presa locală. Iată ce semnalează ziarul „Realitatea” din 17 martie 2000:

Fostul director al MOBINEX este cercetat penal

- în dosarul întocmit de Poliție sunt patru capete de acuzare
- bunurile societății erau folosite în interese personale
- prejudiciul este de 153.447.000 lei
- în timp ce delegații societății cheltuiau sute de mii pentru cazare în București, fiicele directorului plăteau 10 USD/lună chirie pentru apartamentul MOBINEX-ului

În urma plângerilor și petițiilor adresate de către angajații și acționarii MOBINEX SA Piatra Neamț, polițiștii Brigăzii de combatere a criminalității economico-financiare din cadrul IPJ Neamț au început „puricarea” activității lui Mihai Bontea.

Cercetările efectuate de polițiști au dus la descoperirea a patru infracțiuni care au fost reținute în sarcina fostului director al societății. Toate aceste ilegalități au fost comise în perioada februarie-octombrie 1999, timp în care Mihai Bontea a fost director și președinte al Consiliului de Administrație.

Prima infracțiune încă de la începutul activității de director. Prima infracțiune a lui Bontea și acceptată tacit de Consiliul de Administrație a fost săvârșită de Mihai Bontea, în vârstă de 59 de ani, din municipiul Piatra Neamț, atunci când a acceptat să fie director și președinte al Consiliului de Administrație. Conform legii 31/1991 privind societățile comerciale, atâta timp cât Mihai Bontea era asociat al unei societăți private cu același profil de activitate, el nu avea dreptul să dețină funcții de conducere la MOBINEX SA Piatra Neamț (art. 266 pct. 2 și 3). Odată primul pas făcut în încălcarea legilor României, restul a venit de la sine. În continuare activitatea societății sale particulare s-a extins și beneficiind de unele credite, utilaje și depozite care erau de fapt ale acționarilor MOBINEX. Această infracțiune este considerată abuz în serviciu.

„Dați-mi bani că eu sunt șeful”. Profitând de funcțiile pe care le deținea în societatea prejudiciată, în mai multe rânduri Mihai Bontea a ridicat din casieria societății spre decontare, sume de bani pe care i-a folosit în interes personal și nu i-a justificat. Aceste falsuri au culminat cu însușirea sumei de 2900 DM, bani necesari pentru o excursie în Germania, parte dintre aceștia fiind decontați cu documente fictive întocmite de însuși directorul Bontea.

Chirie de 10 USD/lună pentru un apartament în București. Ultima „măgărie” pe care a mai reușit s-o facă a fost aceea de a cumpăra în numele societății MOBINEX un apartament cu două camere în București. Acest lucru a fost făcut

fără a avea aprobarea Consiliului de Administrație.

În timp ce un delegat al societății plătea sute de mii de lei pentru cazare într-un hotel din Capitală, apartamentul era închiriat contra ridicolei sume de 10 USD/lună de către cele două fiice ale sale. Valoarea totală a prejudiciului provocat de directorul Mihai Bontea este de 153.447.000 de lei. Autorul fraudei este cercetat în stare de libertate, acuzat fiind de fals intelectual, uz de fals, abuz în serviciu contra intereselor personale, delapidare, plus încălcarea Legii 31/1991, art. 266 pct.2 și 3 privind societățile comerciale.

Sebastian ANDREI

În ziarul Ceahlăul din 23 martie 2000 se arată următoarele:

**Fiițele fostului director de la Mobinex au fost în
„misiune economică” în Grecia**

■ Societatea n-a recuperat nici un leu prejudiciu

Următorul pas în ancheta Mobinex este începerea urmăririi penale împotriva fostului director și președinte CA, Mihai Bontea, secondată de instituirea sechestrului pe bunuri pentru ca societatea prejudiciată să-și recupereze paguba.

Mihai Bontea a fost înlocuit din funcții, în 20 octombrie 1999, prin hotărârea AGA. Consiliul de Administrație avea să constate că, atât timp cât a fost la conducere, Mihai Bontea a încălcat statutul societății și a acționat numai în virtutea intereselor personale și în beneficiul propriei firme Mibo Com SRL.

Numai avansurile în valută ridicate în perioada august 1998-ianuarie 1999 se cifrează la 1214 ATS (șilingi austrieci), 721 dolari, 1943 mărci germane, iar penalitățile de întârziere privind nedecontarea valutei sunt de peste 11 milioane de lei. Avansurile în lei, ridicate de la 1 ianuarie 1999 până în 20 octombrie, și acestea nedecontate, sunt de 35 de milioane, penalitățile fiind de 22 milioane.

Dacă în privința banilor, Mobinex a emis decizii de imputare – fără rezultat până acum – în legătură cu apartamentul

cumpărat în București și cu excursia făcută de două dintre fiicele d-lui Mihai Bontea în Grecia, a făcut plângeri penale la Parchet și Poliție.

La începutul lunii iunie 1999, fără să întrebe pe nimeni, directorul general a cumpărat un apartament în București cu 125 de milioane lei, pentru „cazarea salariaților care merg în delegație”. Ridicol în dorința de a părea legist, încheie 5 zile mai târziu, contracte de închiriere cu Oana Iuliana și Elena Brândușa Bontea și le instalează în apartamentul respectiv. Conform contractelor, proprietarul – Mobinex SA – se obligă să execute toate reparațiile curente și capitale, să asigure buna funcționare a tuturor instalațiilor (apă, gaz, curent electric, telefon etc.) și să achite impozitul. Chiriașele achitau câte 100.000 de lei lunar – în perioada în care chiria unui apartament în Piatra Neamț era de 500.000 – și erau obligate să păstreze curățenia. Angajații care au mers în delegații au stat la hotel în continuare și au cheltuit, numai în trei luni, peste 7 milioane de lei pentru cazare.

Oana și Brândușa, deși nu aveau nici un fel de legătură cu Mobinex-ul au participat la o misiune economică, în Grecia, în perioada 1-16 august 1999, excursie organizată de Camera de comerț și industrie Neamț, pentru care societatea a plătit 12 milioane de lei. Banii de buzunar - 500 de dolari – au fost oferiți de grijuliul tătic, tot din casieria Mobinex. Ca să nu mai vorbim despre faxul și copiatorul pe care Mihai Bontea le-a dus acasă și le-a folosit pentru firma lui, decontând până și cheltuielile de reparații tot prin Mobinex. Consiliul de administrație a conchis că Mihai Bontea a acționat împotriva societății, confundând SC Mobinex cu Mibo Com SRL – firmă cu același profil de activitate – prin intermediul căreia a desfășurat o evidentă concurență neloială.

Cristina BRĂDESCU

Or, acești oameni care tot timpul se bat cu pumnii în piept că sunt corecți pretind că vor să introducă cinstea și ordinea în

AFDP Neamț. I-am prezentat nu cu scopul de a lovi în ei, ci pentru ca cei ce vor citi această carte să afle de ce fel de oameni este susținut Constantin Ticu Dumitrescu și pe cine vrea el să pună în fruntea AFDPR Neamț.

Un proverb din bătrâni spune: „Cine se aseamănă se adună”. O afirmație gravă, care, în cazul de față, este perfect valabilă.

Cu timpul, Constantin Ticu Dumitrescu își va arăta adevărata lui față prin faptele și comportamentul său dictatorial, ignorând cu desăvârșire caracterul democratic al AFDPR-ului. Trebuie să recunosc că și eu am fost unul dintre cei ce i-au acordat votul la primul congres al AFDPR, pentru a fi ales ca președinte al Asociației, în urma unei discuții avute cu un prieten din București, care mi-a spus că, datorită atitudinii lui bătaioase se plânge mereu că este amenințat cu moartea și dacă ar fi ales președinte, cei ce au de gând să-l omoare, nu vor mai putea să facă acest lucru, fiind obligați să renunțe la asasinat, pentru a evita un scandal cu urmări neprevăzute. Mi-a recomandat să-i acordăm sprijinul nostru ca o minimă protecție, fiind în același timp și o încurajare pentru el. Dar în scurt timp aveam să ne dăm seama de naivitatea noastră, dar mai ales de duplicitatea acestui om. Or, asemenea afirmații au mai fost făcute și cu alte ocazii, precum și la Adunarea Generală a AFDPR-Neamț din 5 iulie 1997, afirmație confirmată în săptămânalul *Acțiunea* din 10-16 iulie 1997, sub titlu: „*Constantin Ticu Dumitrescu a fost amenințat de 80 de ori cu moartea*”, numai că de data aceasta articolul este scris în bătaie de joc, ca răspuns la laudăroșeniile acestui impostor.

De duplicitatea acestui om, aveau să se convingă și mulți dintre admiratorii lui, cu ocazia descoperirii gropilor comune din județul Neamț, când a făcut tot ce i-a stat în putință să țină ascunsă caseta video cu înregistrarea deshumării victimelor, film din care nu a fost prezentată publicului nici o secvență, cât de scurtă.

Dar cine oare l-a îndemnat pe Constantin Ticu Dumitrescu să se amestece în alegerile din județul Neamț în anul 1992,

susținând o propunere făcută de oameni dubioși și compromiși moral și nu pe cei propuși de Convenția Democratică? Acest amestec i-a demonstrat duplicitatea, arătând că este manevrat de niște forțe ascunse care urmăreau să compromită această formațiune politică.

Numai faptul că a interzis să mai apară *Documentele Rezistenței*, unde se publicau tot mai multe mărturii privind crimele și ororile făcute de securitate, dovedește ipocrizia acestui om pus în slujba unei forțe subterane condusă de vechea Securitate.

Informațiile privind necinstea unora ajunși în fruntea AFDPR-ului au fost confirmate prin dovezi ce nu mai pot fi puse la îndoială. Or, refuzul lui Constantin Ticu Dumitrescu de a recunoaște că AFDPR-ul a primit ajutoare în valută, care nu au fost înregistrate, este contrazis prin următoarea scrisoare oficială, din care reproduc doar următorul fragment:

**L'UNION DES ANCIENS DÉTENTUS POLITIQUE DE
ROUMANIE – UDPR**

Geneva, 28 aprilie 1993

...S-a luat act, cu satisfacție, de salutul adresat Adunării Generale de către Dl. Constantin Ticu Dumitrescu, președintele AFDPR ca și de mulțumirile pentru trimiterea a 2400 franci elvețieni și a 2100 DM. Aceste sume, prin eforturile depuse, s-au strâns atât de la membri, cât și de la susținătorii noștri și au fost trimise cu scopul de a se procura un autoturism Dacia care se va folosi conform cu cele prevăzute în scrisorile schimbate între UDPR și AFDPR ...

Semnează, președinte Dumitru Ionescu și secretar-casier Ion Călin Dumitriu

Tot despre valuta primită de AFDPR și neînregistrată ne-a vorbit și Vlad Drăgoiescu, în scrisoarea trimisă din Elveția la data de 12 august 1994, din care citez: „...*Președintele AFDPR, Constantin Ticu Dumitrescu, vrea să vă convingă că nu a intrat nici o valută în visteria asociației. Din nefericire*

pentru el, am păstrat chitanța ce s-a eliberat cu ocazia vărsării banilor mei în casieria AFDPR. Iar pe chitanță scrie clar că, sunt destinați foștilor deținuți politici nevoiași și bolnavi din cadrul asociației. Cui i-au fost acordați acești bani, cui? Cum voi putea explica cunoscuților mei elvețieni ce s-a întâmplat cu banii lor? Cum voi mai avea curajul să-i solicit și atâtădată pentru asociația Dvs., cum?... ”

Dar necinstea unora, aflați în jurul lui Constantin Ticu Dumitrescu reiese din răspunsul dat de Ștefan Popa, secretarul AFDPR-ului, la următoarea întrebare pusă de un membru al AFDPR, la una din întâlnirile avute, la care am luat și eu parte.

Întrebare: Dacă se inventariază ajutoarele primite din străinătate și cum se ține evidența lor?

Răspuns: Sigur că se inventariază! Pentru fiecare județ s-a făcut un tabel cu ce s-a trimis, apoi s-au centralizat toate tabelele, iar totalul rezultat constituie inventarul.

Lăsând la o parte disprețul arătat interlocutorului și satisfacția pentru răspunsul dat, oricine a putut constata că în respectivul inventar apar numai lucrurile distribuite și nu cele ce se primeau din străinătate, încât a fost justificată întrebarea pusă la „Procesul moral”, cum de s-a ajuns ca unele ajutoare să fie împărțite la locuința lui Ștefan Popa, sau ce s-a făcut cu hainele din blană trimise foștilor deținuți politici. Chiar mie mi s-a întâmplat, când se mai editau *Documentele Rezistenței*, să greșesc ușa și să intru în camera cu ajutoarele primite, tocmai când un individ își făcea un pachet, uitând să încuie ușa.

Dar dacă toate hoțiile făcute de cei din jurul lui Constantin Ticu Dumitrescu nu-i pot fi atribuite lui, nu i se poate trece cu vederea că, deși i-au fost aduse la cunoștință, le-a tolerat tot timpul. Or, cel ce se folosește de niște oameni necinstiți și imorali pentru a-și atinge anumite scopuri personale, dovedește că el însuși este mai necinstit și mai imoral decât ei.

Cum se explică faptul că Constantin Ticu Dumitrescu a împiedicat verificarea financiară a AFDPR-ului, motivând: „Ce, nu aveți încredere în mine?” Dacă la Piatra Neamț, timp

de 8 ani cât a fost președinte Alexandru Lăzărescu, mare slugă a lui Constantin Ticu Dumitrescu, nu s-a cerut și nu s-a făcut nici o verificare financiară a AFDPR-Neamț, după mazilirea lui din fruntea Asociației, îndemnat de mai marii lui, Alexandru Lăzărescu s-a adresat „Direcției Generale a Finanțelor Publice și Controlului Financiar de Stat” pentru verificarea AFDPR-Neamț. Dar pentru noua conducere a Asociației această verificare a fost considerată ca binevenită, dându-i în același timp lui Constantin Ticu Dumitrescu și lui Alexandru Lăzărescu, o dovadă de cinste și corectitudine.

Pentru foștii deținuți politici din județul Neamț, comportamentul arogant al lui Constantin Ticu Dumitrescu, combinat cu o doză de șmecherie preluată din mahalalele Bucureștiului, nu putea să nu provoace dezgust. Îmi amintesc cum odată, în timp ce se pregăteau alegerile de către guvernul Stolojan, Constantin Ticu Dumitrescu a venit la Piatra Neamț, spre a-și pregăti drumul spre parlament. Ca de fiecare dată când are o întâlnire cu foștii deținuți politici, începe să se laude cu relațiile de prietenie pe care le are cu Anișoara (Blandiana), cu Nelu (Diaconeșcu), dar mai ales cu Corneliu Coposu. Apoi, pentru a ne convinge de cele afirmate, pune mâna pe telefon spunând:

—*Ia, să vedem ce mai face Coposu!*, dar neprimind răspuns la apelul făcut pune telefonul în furcă supărat că nu a putut să vorbească cu el în prezența noastră. În continuare, pentru a ne dovedi câtă grijă are el de foștii deținuți politici, ne spune că a propus majorarea indemnizațiilor acordate prin Decr. 118/90, care urmează a fi aprobate de guvern chiar în ziua respectivă. Deodată, ducând mâna la cap, lăsând impresia că gându-i zboară spre alte zări, tresare spunând:

—*Să-i dau un telefon lui Stolojan să-l întreb dacă a semnat majorarea indemnizațiilor.*

—*Nu cred că mai este la sediul guvernului la ora aceasta,* spune unul dintre cei de față.

—*Nu-i nimic, îl sun acasă,* răspunde Constantin Ticu Dumitrescu, punând mâna pe telefon. Întâmplarea a făcut să

stau vizavi de el, chiar la același birou și din curiozitate am vrut să văd ce număr de telefon are acasă premierul Stolojan. Dar nu mică mi-a fost mirarea, când am văzut cum Constantin Ticu Dumitrescu vorbește din Piatra Neamț cu capitala fără să mai formeze prefixul !

Simulând apoi o conversație, cu recomandarea cuvenită „*aici e Ticu*”, îl întreabă pe primul ministru, ca și cum ar fi fost prieteni de o viață, dacă a fost semnată hotărârea de majorare a indemnizațiilor cuvenite foștilor deținuți politici, apoi îi mulțumește, anunțându-l că a doua zi se întoarce și el în capitală, de parcă fără dânsul ar fi căzut guvernul, sau ar fi fost capitala pustie.

Or, asemenea mojicii nu puteau să nu provoace reacții din partea celor ce se simțeau pe bună dreptate insultați și discreditați de acest impostor, care nu are nimic comun cu un adevărat deținut politic.

Dar nemulțumirile față de comportamentul lui Constantin Ticu Dumitrescu vor crește când s-a aflat că AFDPR-București în loc să trimită corespondența pe adresa AFDPR-Neamț, ea este trimisă acasă președintelui Alexandru Lăzărescu, la Asociație ajungând numai ceea ce considera acesta. Or, acest lucru a dovedit că pentru Alexandru Lăzărescu, Asociația este doar un mijloc de căpătuială și de afirmare în fața lumii, iar modul de comunicare cu filiala, practicat de Constantin Ticu Dumitrescu, nu mai putea fi tolerat, încât a dat naștere la neîncredere și suspiciuni în interiorul Asociației, fiind în același timp o metodă perfidă de a-și atrage conducerile filialelor de partea sa. Îmi amintesc de disprețul acordat de Constantin Ticu Dumitrescu celor prezenți, la intrarea lui în sală sau la afirmația făcută: „*Am venit să vă onorez cu prezența mea*”. Dacă pentru unii, ca Alexandru Lăzărescu sau Mihai Bontea, prezența lui Constantin Ticu Dumitrescu era o onoare, nu același lucru se poate spune de cea mai mare parte a foștilor deținuți politici, care îi cunoșteau atât trecutul, cât și caracterul.